

אמו, הלה, משתדלת לא לגלות את הר משבר, שעובר עליה. היא מגיעה יום יום לבית-החולים, כשהיא לבושה בקפידה, מטופחת ומאופרת. במשך הזמן זולגות הדמעות על האיפור והיא עוזבת את החדר, כדי ללכת לשטוף את פניה.

"הוא תמיד היה בסדר", סיפרה בשקט. "קצת היה טוב, כמו כל הילדים. בגיל 15 הוא לקח מכונית ועשה איתה חארי-קה. אצלנו, בשכונת-עזרא, היו עושים את זה כמעט כל הילדים. היה כזה ביי-שן, אף פעם לא אמר לי מילה רעה, לא צעק עלי ולא על אבא שלו, ועד עכשיו, כשהוא נמצא במצב כזה ואני באה אליו, הוא אומר לי: 'כפרה, אבא, כפרה'."

„ניסיתי

את הכל”

עד המכונית הוא קיבל מישפט ומאתיים לירות קנס. אחרי-כך התגייס לצבא. הכל היה בסדר ופיתאום התחיל לעשות בעיות, אמר שלא טוב לו בצבא והוא רוצה להשתחרר. רצה להת-חתן, הושיבו אותו בכלא שלושה חודשים ושיחררו אותו מהצבא בפרופיל 24. אחי רי שהשתחרר בא אלי ואמר לי: 'אבא,

הלהבות אחזו בגופו של העציר שלמן סלמן אך הוא לא הרגיש בכך. הוא היה נתון במשבר של מחסור בסמים

ההתחלה הייתה בלתי נעימה

הגיע לשש מנות ביום. יש לו אח מבו-גר ממנו וחמש אחיות. "בכל מישפחה יש כלב פודל שחור", אמר בקול מקוטע. בחדר בית-החולים הדסה הוא שוכב כשתחבושות עוטפות את ביטנו. על פניו וידיו כוויות עמוקות. הוא עומד לעבור השבוע סידרת ניתוחים להשתלת עור, ולטיפול בכוויות הקלות. הוריו ואשתו הפסיקו לעבוד מאז שנפגע, והם מבלים את רוב שעות היום ליד מיטתו. סלמן אינו מסוגל לזוז לא רק בגלל מצבו הר-חמור, אלא בשל השרשרת הכובלת את רגלו למיטה. לידו עומד יומם ולילה שו-טר חמוש באקדה.

רים הוציא אקדה, וירה לי ברגליים, נפלי-תי, כשהייתי על הריצפה הוא היכה אותי ופתח לי את הראש. הביאו אותי לתח-נת המיטרה ביפו, ושם, בקומה שנייה בחקירות ב"ת תפס אותי שוטר בשם דפני ושאל אותי על חפצים גנובים. עני-תי לו שאני לא יודע על מה הוא מדבר, ואז הוא קילל אותי: 'יא חתיכת בן-זונה, אתה מכה שוטרים', תפס אותי ופתח לי את השפתיים. יש לי תעודות רפואיות על כך. באו כמה קצינים, ואמרו לו לעזוב אותי, ואחרי-כך לקחו אותי למעצר."

סלמן הוא נרקומן כבר ארבע שנים. הוא מכור להרואין. בתקופה האחרונה

סלמן סלמן היה בקריזה. גופו הזקוק לסם לא שבע ממנות המתאדון, שי-קיבל. הוא הופנה לבית-החולים בבתיים, אך שם סרבו לקבלו. בינתיים הוחזק ב-תא-המעצר. מיספר 54 באברכיב, ודיכ-אונו גבר מרגע לרגע. גופו החל רועד, הוא השתולל והתחנן, כדי שישלחו אותו לחובש, שם יוכל לקבל את הסם, אבל איש לא שעה לתחנוני. כאחוז טרוף אחז בידו קופסת-גפרורים, שהצליח להבריח אל תוך התא. והצית את המיורנים. שכנו לתא. ערבי צעיר, החל בווער, גם סלמן כבר היה אחוז להבות, אך הוא כלל לא הרגיש באש שאחזה בגופו. כמבעד לער-פל שמע את שכניו בתאים הסמוכים קור-אים לסוהרים, שכיבו את השריפה והכי-ניסו אותו לאמבולנס. באמבולנס, כשהוא סובל מכוויות חמורות, שמע במערפל את אחד השוטרים מזהיר את חברו: "שים עליו עין טוב, אם הוא עושה תנור עה אחת חשודה, תכניס בו כדור." אז התעלף.

„תמיד היה בסדר”

רסוף החודש שעבר, היה סלמן ב-דרך לביתו בשכונת עזרא בתל-אביב. שוטר, שהיה במקום, כשהוא שו-מר על מכונית גנובה, הבחין בצעיר הר-שחרר, שהחזיק בידו שקית. השוטר הורה לו לעצור. סלמן החל בורה, תוך כדי מירודף. תפס סלמן בילדה כבת עשר, מפגרת בשיכלה, החזיק בה ואיים כי אם השוטר יתקרב אליו, ירוץ את גולגלתה של הילדה. השוטר גאלץ להפסיק את הר-מירודף.

ימים אחדים מאוחר יותר הגיעה הר-מיטרה לשכונה. "פיתאום ראיתי שוטר רים רצים אלי", סיפר סלמן, ששוכב עתה פצוע קשה בבית-החולים הדסה ב-תל-אביב. "התחלתי לברוח, אחד השוטר-

האחות סימו שושן
יש תיקווה

אני רוצה להיות בסדר, אני רוצה להת-חתן. אני יודע שאם אתחנן אהיה בן-אדם. הוא הכיר את יעל, אשתו היום, ועשינו לו חתונה. אבא שלו, יעקב, שכר לו דירה, קנינו רהיטים, ואחרי-כך הוא היה בסדר כמעט שנתיים. עבד עם אבא שלו בתיקון רמזורים. ופיתאום הפסיק לעבוד. אנחנו היינו מטפלים בו. אני, שי-כבר הפסקתי לעבוד מזמן, התחלתי שוב לעשות ספוגיה כדי לעזור לו. מאז שי-התחילו הבעיות איתו הייתי נותנת בשי-בילו את הנשמה שלי, אפילו את המיטה שאני יושנת עליה נתתי לו וישנתי על הריצפה. היו לנו הרבה חובות אחרי הר-חתונה, הלכתי לעובדת-סוציאלית, היא אמרה לאשתו שבעלה צריך לעבוד."

"איך הוא יכול לעבוד?" התפרצה אשתו של סלמן לשיחה. "אמרתי להם שהוא נרקומן, שהוא לא מסוגל לעשות כלום, אבל עד היום לא קיבלתי מהם כלום. אמרו לי שאנחנו יכולים לעבוד. רק כשי-הוא היה עצור נתנו לנו כסף."

יעל הכירה את סלמן מהשכונה. כבר בהתחלה ידעתי שהוא כזה קשות. יצאתי איתו תקופה והוא רצה להכניס אותי ל-הריון כדי שנתחנן. המישפחה שלי לא הסכימה לחתונה כי אמרו שהוא בלי בסיס, שערך את התחיל לעבוד. אז בסוף, כשי-נכנסתי להריון לא היתה להם ברירה ו-התחננו. בהתחלה היה הכל בסדר. הוא עבד, גולדו לנו שני ילדים — בן ובת. זה היה קשה מאד. בחדר, שגרנו בו, היתה רטיבות כל הזמן. זאת היתה דירה עם חדר וחצי, מלאה חורים, הכל מתקלף, ביי-קשתי עזרה סוציאלית ולא נתנו לי. הוא

(המשך בעמוד 76)

האשה יעל וההורים הגו יעקב בבית-החולים
לתת את הנשמה